

800976

MIHÁLY BARINA

BÚG A BÁLVÁNYOS

VERSEK

**TRIBÜN
KIADÁS**

CS. MIHÁLY L. BARNA

BÚG A BÁLVÁNYOS

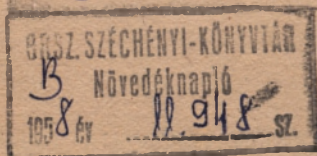
VERSEK

CLUJ—KOLOZSVÁR
1937

TIPOGRAFIA »VICTORIA« CLUJ

800976

Havas, téli tájon

Beh szép is volt a havas, téli tájon,
Hogy bandukoltam a szűztisza havon,
Szívemben derült, boldog mosolygással
S halkan zsongó dallal ajkamon...
És elmerengtem egy messzi csillagon.
Kedvesemmel a mély, sötét rengetegben
Álmokat szőttünk s a fenyőkön csillanón
Porzott a hó, kutyám utánnam loholt.
És vigyorgott a felhők közt a hold.

Boldog mosollyal mentem, egyre mentem,
A lábam nyomát béhulta a hó.
Ezernyi emlék visszaröppent bennem,
Ezernyi emlék, furcsa surranó — —
S apró hópelyhek hulltak a szívemre,
Sirtak, zokogtak, olvadtak zizegve...
S én mentem-mentem a csillagfény után,
Egy volt a vágyam — az ma is! — megpihenni
Megbékélt arccal a föld — ravatalán.

Egy éj a havasban

Titkokat sug, hogyha jön az alkony
a fenyves lelke s emberi ajkon
imádság zsong... s a pásztortűz
a vízésésre betűket tűz.

A havasi kürt hegyet-völgyeket
át zeng, felabajgatva sziveket
százhúrzengésű muzsikaként, mely
csendes pihenőre, altatóra zeng el...

Az éj teregeti csillagseregét.
Hold — a vén bakter — mécsesét
felgyujtsa, hogy kékre fesse meg
a rengeteget és a vizeket.

Hajnalra tűnik a varázs, eget
s földet a köd fátyollal befed,
azután a fenyves felsír, megremeg
a fejszezsapástól, irtják emberek.

Akarva akartam

Akarva akartam a jóságot szétszórni
Hogy szebb legyen az emberöntudat.
Rabigába görbedt székeltek vállairól
A keresztet levenni a Golgota alatt.
Kikacagtak s mondták, nehéz játék
világot formálni s miért nem alhatik,
miért kódorog a nagy tejtűt alatt
önmagát emészelve mindig hajnalig?

Akarva akartam forró éjjelekben
Ragyogóvá tenni kacagó bestiát,
mikor életembe furcsa végzet tévedt
és leszordinózni az orgiák dalát.
Belémrugott. Erkölc s becsület, menyj. Eriggy!
Megfoghatatlan titok. Furcsa méta.
Rövid az élet, húnyó mécsesélet,
mit akarsz Te lángoló poéta?

Régi emlékek

Magam sirató csíkországi csöndben,
Hány régi emlék suhan el fölöttem.

Karcfalában kis gyerekkoromba
Galambfiókákért jártam a toronyba.

Az első pünkösöd a somlyói klastromban.
Assistencia a pesti-egri dómban.

Mámoreért vivodó kolostori esten,
Szeges ostorral flagelláltam testem.

Egy izzó vágy, egy égő piros vércsepp,
A lilás hajnal, mikor férfivé tett.

Egy holdas est a mesés gondolán,
Apró kalandok a lagunák során.

Vágyak érlelői forró asszonyajkak,
Sok reménythozó eljövendő holnap.

Mikor egy kis ajkon első sírás rebben,
Legszebb emlékem, mikor apa lettem.

Könny

Örök szenvedés, örök könnyözön
Ez volt életem harmincegy év alatt
Mert míg csak élek könny a végzetem
Bennem sír fel és bennem is marad...

Beh furcsa is, érezzük hatalmát
S fojtogatja szívünk, mint erős erő,
Emberi sorsunkban lázadunk ellene,
De a szívünkben soha ki nem verhető.

Akár a boldogság orgonázik bennünk
Vagy a bánat ül tort a szívünk felett
Mindegy az, hordozzuk szívünkben,
Öntöz bánatot, elolt tüzeket...

Könny vagyok, forró emberi könny
És ez a könny is mindig jó nekem,
Amíg csendben szépen lepereg,
szegény, árva, bús, földi életem...

Sötét mesék

Búsan borongó csikországi csöndben
a lelkem mélyéből kicsordul a könny
S az alkony rajzolja sötét mesékben
emlékedet elém, néma könnyözőn.

Ki álnok csókjaiddal szívemet megtépted,
összetörve benne halk reményeket,
mégis-mégis elfelejtek mindent,
hogy csak e csendes csend legyen veled.

A te könnyed is kicsordul szemedből
mikor fénylők a nyári éjszakák,
s valahol egy húr felsír a lelkedben,
s egy elfelejtett emlék szivedbe vág...

Hidd el: majd a lelked fehér könyvébe
fekete sorokat rajzol fel az élet.
fel fogsz zokogni-sikoltani az égre
s átlapozod a sötét meséket...

Enikőhöz

Vad vihar tombol a hegyek felett,
A csermely megnőtt, törtet lefelé.
Villám cikázik éjji rettenetben
S te elindultál a Végtelen felé...

Friss fenyősarj vagy a Havas órmán.
Élted napsugár lesz s néma köd,
Hogy tudsz majd diadalmaskodni
Egyedül ezer vihar fölött ?

Erdő lelke csókolt havasi gyopárrá,
Szirmaid' piros vérrel festve...
Vajjon lesz-e erőd ezer kísértésnek
Ellenállni, ha rádborul az este ?

Havasi kürtnek-dalnak vagy lelke !
Babonás éjjelek halk fúvalatán
Apai szívnek, reménysége, vágya...
És én csak Érted élek csupán !

Az én falum

A holdvilágnak fénye szétverődött
Kicsi falumnak uccái során,
Törpe házakban kis emberek élnek
Nagyindulatokkal Csiktaplocán.

Az álomnak most árnya rávetődött
Mesésen szép így, gyönyörű mese:
Senki se sétál a delnei úton
És még sem alszik — kevés senki se.

Az Oltnak habja kis bölcsőt sodor,
Kutyák ugatnak züllött alakot,
A tolvaj csendben a Tolvajost járja,
Csókos asszonyoknál ajtó nyikorog.

A korcsmában elkopott vén frázis
Citerázgat, rongyemberek hadát
Bujtogatja minden gonoszságra,
Ezért sirtam át annyi éjszakát.

És hirdeti e versem muzsikája:
Az én falum a bűnök — szodomája!!

Vallomás

Sok átvirrasztott forró éjszakán
vágtyól,-álomtól részegen,
hajnalba nyuló csendes kullogással
az ajakadat keresem...
Jó volna lepihenni. De nem lehet.
Mindenütt Riám Téged kereslek !

Csoda csókol meg mindig közeledben,
vagy boldogság — oázis,
légyottra mutat fent a toronyóra,
vallomás s nem elkopott frázis,
Ria Te: a szívem babonája !
Ihletett szent perc örök muzsikája.

Kódorgok a fény s temető felé...
Gyász van a periférián,
ott már csak a kőkereszt posztol
s hervadt koszorú Szűz Márián...
Itt tűnő, réveteg az élet,
itt megérted a sok sok miértet...? ?

Az öreg harang hányszor rámival
lilás hajnalon, meg este,
Csikcsicsó, Delne, Somlyó harangja
Kérdezgeti... mit keressz Te...
miért zokogsz fel annyi éjszaka
jó fiu s megint reggel jársz haza ?

Csókcscata, muzsika, vers és szerelem !
Éjszakázás, én úgy szeretlek !
Tudom, úgy is az élet-óceánnak
hullámai tova rejtnek...
Riám nyisd ki csak azt az ablakot,
mert nem sokára, érzem — meghalok !

Pyramis

Tudom, mert piramist küldtem elébe
Embervéremnek színes fogatán.
Ettől feszült az izmom új erőre,
Asszonyajkak jöttek s ezer leány.

Szívemet apró szilánkokká téptem,
Prédául dobva, ők a végzetünk.
A vágy nem tör meg soha szárnysezegetten,
Ha forró asszonyajkakon szeretkezünk.

Megváltás, vagy átok? Erős erő
A női szemek, férfi akarat
Sok megtörik rajta, sírok, temető
A mindig éhes asszonyajkak...

E szép gályákhoz rabként leláncolva
Rázzuk a láncunk, sírjuk a dalunk,
Mig csak új tűz nem gyúl az árbocra,
Nem érezzük soha, hogy egyedül vagyunk.

Futunk tovább, míg kerget a vágy
— Új csókok jönnek, újra-újra más —
A boldogságnak színes csolnakán
Asszonyajkak várnak, sikoj s kacagás...

Leányomhoz

Élek benned, mint mély lehellet,
Amivel beléd csókoltam lelked
Egy májusi szép éji csendben —
Ma Élet vagy Te s úgy élsz bennem...
Mint tárogató éjszakában,
Mint pásztortűz a Hargitában,
Mint gyöngyharmatcsepp a virágon,
Mint napsugár a kősziklákon...

Szivemben könny mégis m'ért pereg?

— — — — —
Aranylánc te, apukád szíve
A sok érzéstől ma úgy remeg...
Fáj, sikong s nem tudja senki se,
Hogy orvosságcsepp ég ez ajkon,
S hogy nemsokára meg kell halnom...
— — — — —

Ha egyszer

Élet, Boldogság, Mámor, Akarat,
Ez voltál nekem és — Kárhozat,
Mert a lelked soh'sem szenvedett,
Vágyak tüzén el-elmerengett
S míg elmerültem kinok, könnyek árján
A boldogságom elmosta — talán?

Hányszor sír ma mégis Hozzád lelkem,
Ki tűz voltál és gyötrelem nekem,
Sok hajnalt-váró lila fényes órán,
A reményeknek ködborús során.

Ma úgy fáj, hogy drága kicsi ajkon
Nem sugsz titkokat, hogyha jön az alkony...
Nem folytatod a komédiát...
S nem csitítgatod a szívem jaját...

De mi lesz hogyha nem birom tovább
Az egyedüllétet s az éjszakát,
S az a régi emlék, az a régi árnyék
A lelkemre egyszer reátalál még?! —

Egy villanás

Jutka, egy pillanat, egy cseppnyi villanás,
Csöndben a lelkem mélyén tíz év citeráz —
Rólad... az első márciusi estek,
Emlékeim ezek, apró sírkeresztek...
Tíz éve mindenütt csak Téged kereslek.

Jutka, ajakadat, a szíved, meleg kezed,
Mit is akarhatnék én más egyebet?
Örök-borongós, mély, nagy éjeken,
Mikor a lengő hold az égen megjelen,
A kezedet soha el nem engedem...

Jutka, a vágyunk folyton csak visszatér,
Ha március jön, vagy hogyha jön a tél,
A régi parkba, hol jártunk egyszer rég,
Tudod-e tíz éve visszavárlak még?
Tudod-e, hogy sok száz emlék kísért?

Jutka, leromboltam házunk, hol születtem,
Az erődtemplomot is leontom hitetlen
S megátkozlak ha elhagysz engemet,
Mert elveszteném nélküled lelkemet
És több lenne egyvel sok-sok sírkereszted...

Akkor mi lenne?

Ma nótát sír, kesereg az ajkam.

Iló ne vess, ne vessél csak rajtam!

Ki fájdalmamban harmatkönnvet ejtek,

Az ég átka: könnyel, dallal vert meg.

Az életünknek, vágyunknak a foglya,

Művészek-lelkét pirosvérként folya,

Átöleli forrón, megnyugodni tér be

Ihletett szent percben néha éjjelente.

Egyszer majd te is keresed a révet,

Lelkedben érezve a mélységes mélyet,

Mikor a szíved rí s egy egy forró könnycsepp

Emészteni fog, — ahogy az enyémet, —

Ezer jajhangos roppant éjszakában,

Gyenge kis vitorlán, félelmetes árban...

Életed vészes kőszirt felé menne —

Iló mondd: jajj, jajj akkor mi lenne?? —

Bálványos alyán

Hajnalban indultam s ezer varázs
ringatta lelkem mesziről a hegyek között
s mentem előre, amerre az országút szalaga
kígyózott, egyik fán mókus szökdösött
és zengett az egész erdő-világ
madár daltól, mámorban reszketett
a völgy a napsugártól,
kaszás székeltek vágták a rendeket.
Zsendicét ettem az esztenán
s ittam a csurgók zuhatagát,
a bozót málnával és szederrel volt teli
és megcsodáltam a Kormos fénylő homlokát.
Ezer vadvirág színes szirma bomlott
le a völgyeken, fel a hegysoron,
valami győzelmes hang rivallt :
a Bálványos búgott a büszke órmokon...

S fent mosolygott boldogan az — Isten.

Vérpatak szavak

Ma elévettem porlepte gitárom
— Csendes, méla, furcsa ezer álom —
S rajt' a lelkem halkán felsikolt,
Szívek húrjain rózsaszín kobold.

Májusi reggel jöttél, szemed sugarát,
Mosolygó ajkad, szép, szelid szavát
Hoztad: »ismersz-é Ilonka vagyok!?« — —
Szívedben trilláztak apró kacajok...

S, nálam a fájó percek mind a múltba szálltak,
És minden régholt vágyat megtaláltak
S hittem a Sors keze néha így vezet
És megcsókoltam forrón kicsi kezéd...

A válladat... s az ajkad s majd a lelkem
Egy forró éjjel beléd leheltem
S az élet adta nékem, néked — őt,
a csodát: Henriette-Enikőt!... — — —

Most úgy tolulnak fel vérpatak szavak:
Bocsáss meg édes, ha megbántottalak!
Mert tudom, szíved egyszer felsikolt,
De akkor késő lesz, nem lesz egy — kobold.

Szerenád

Mikor éjjente kiragyog
a sok csillag s a fájdalom
harmatja a szívemen zuhog,
véresen könnyes a dalom...

Színes felhőn leng a lelkem,
egy régmúlt édes májuson.
Iló! a neved csendben ejtem,
legyünk ma is még nászúton.

Lelkem lázas lüktetését,
aranyhúrrezgést — Enikőt,
becézzed, óvjad. Szíved ég?
Szeméből meríts új erőt!

Éjelente muzsikára,
ringasd álomba szép fejét,
Csaljál mosolyt ajakára
s csókokkal hintsd be kis kezét!

Mikor éjjente kiragyog
a sok csillag, forró könnycsepp
esője pereg s a ciprusok
vigasztalják a lelkemet! — —

Lamentáció

Lelkemnek magasröptű fénye porbahullt,
Mióta egy sötét éjszakán tüzem, a tűzsugárt,
Mély tengereknek elsöprő árával
Magadhoz ragadtad.

Pedig Fárosz voltam. Örök tűz!
Beragyogtam hegyet-völgyeket.
Sirók ajkáról lecsókoltam a könnyet,
Addig nem ismert lelki boldogsággal
S a koldusoknak kincsestára voltam,
Hozzám szegődött annyi nyomorúlt.
Dalomtól ujjongtak embermilliók!!

A Lármafán ma nem lobog a láng
S a dalok is úgy fájnak nekem.
Ezért félek a sötét éjszakáktól,
Az erőskarú vágytól.

A hamu alatt a szikra még parázslík,
Forró tüzes csókoddal szísd fel azt,
Ha a régi lángra újra rátalálnék,
Beragyognám ezt a földtekét,
Hogy ne legyen olyan sötét!! — —

Fehér éjszakában

Felzokogó hangon, felremegve, némán
Szolítlak, hívlak, vágyak éjszakáján...
S úgy ég az ajkamon a forró lehellet,
Igy áldozok neked halkan zsongó verset.

Vérpiros éjben gondolk Tereád,
S halkan keringenek bús melódiák.
Az árnyak, a vágyak titánira nőnek
Fehér éjszakában, fehér szemfedőnek...

Érzed, a lelked úgy felabajgatja
Az érzés s én muzsikálok rajta.
Rózsaszínű álmod könnyecseppekké válva,
Felfog sikoltni, ha hív a csókok álma...

Ismeretlen tűz új lázzal lep meg.
Az emlékem lesz majd s megégeti lelked.
Hivni fogsz s várni, megfagy kacagásod,
Amikor a multat jajj könnyek közt ászod.

Sötét éjszakákon álmaidba lépek,
Megcirogatlak, megigézlek Téged.
S boldog mosolygással felkacagsz az égre,
Pedig csak ábránd lesz, köd, csalódás. Vége.

Cédák-Dellák

Este van. A titkok éjszakája
borit be halkan mindent csöndesen.
Magam bánatjával búsan, könnyesen,
szép szerelmem ; szívem Delilája
új eszembe s a könnyem úgy pereg...

Az éj lelke némán megremeg.
A hold szerelmesen csókolja a földet,
Ezer férfi, ezer szeretőket,
A nappalokban erényes Delilát
őrült-bódultan, vágyva, részegen...

Ifju Sámsonok hosszú szép haját
karmával tépi, rágja, vágja
az Élet, a bűn sok-sok Delilája
s nem gondol arra egy se', soha sem,
hogy drága erőt, vérkönnyeket hullat.

S nem Anyát ölel, csak Cédát-Delilát! —

Bomlik az ős

— Regényes korrajz —

I.

A szél kurjongatott, füttyölt s a hófuvás süvitett az erdön, amerre a szán szelte a havat. Sűrű hófergetegek hömpölyögtek Balánbánya felől...

— Mi az, édesapám? — riadt női hang szólt ki a cserge alól.

— Valahol farkasok baunkolnak, hogy verné le a suly! — dörmögte bosszusan csikszentmihályi Sándor István, a székely Rabonbán kései unokája.

— Gyi! két lovam, hogy az Isten tegyen csudát, sülyesztené el ezt a cudar világot!

— Ne káromkodjék, édesapám, az Isten...

— Hm. Elhagyott egészen, — morgolódott keserűen. — oda az ős, a becsület, minden, — s könny bujdosott szempillái alatt, — még a' kellene csak, hogy ezek a rusnya dögök megegyenek.

— Istenem, ne hagyj el, — sóhajtott Anikó, Sándor István szépséges leánya.

— Elhagyott... Elhagyott. Bár veled szembe lenne gráciával. Nekem már ugylis mindegy, de te... — mondta mély megadással.

— Én — itt Anikó hangja siró zokogásba csuklott — vagy a Pál Feri felesége leszek, vagy elpusztítom magamat...

— Akkor jobb es. — Szeme sűrű villámokat lövelt, — nem es kell se fáért, se kötélért a szomszédba menned. De ha valaha arra vetemednél, hogy hirem nélkül csak szóba is állj avval a... rongy, semmiházi fajzattal, ugy akkor én kötöm fel magam annak a viharverte ősnek a gerendájára.

A lovak horgasina reszketett a gyors galoppolásban, majd a szán egy nagyot zökkent és hirtelen megállt.

Istánbá'nak a torkára fagyott a szó, mint aki kisértetet lát, amikor öreg, sok százados ös-kapuja szemöldökfáján az elavult, rég bevéselt írást meglátta, amelyből nehezen betűzgette:

— „... Stefanus Sándor, de genere Szentmihály, anno...”

— Te, Anikó, a nemes székely leány, jobbágyom fiához, vagyonom tönkretevőjéhez? Érted? Soha!

— De szeretem s ő is engem... — suttogta Anikó.

Sándor István lehunyta szempilláit s dehogy is tudta megérteni a kétszerelmes szívet... Lekászolódtott a szánról, odatípegett a kapufélfához, szaggatva motyogta: É... de... se... i... m... Aztán elhanyatlott holtan.

II.

A Göncölszekér lehajlott a Hadakútján Bálványos felé... S az égbolt milliárd csillagzatát egyenkint kezdte beszedni az Isten...

Pát Péternek, a hatökrös nagygazdának bogár-szemű, fekete bajuszu, egyetlen legényfia, aki a somlyói gimnáziumban is három esztendeig faragta a padokat, lakodalmát ülte, aki pedig Sándor Anikót szerette sirig tartó nagy szerelemmel.

A násznép már oszladozott. Feri ahelyett, hogy a fiatalasszonnyal belopózzék a nászágyba, maga után állította a cigányokat és elkezdte huzatni:

... Elindultam szép hazámból ...

és addig huzatta, amíg a nagykorcsmáig nem értek s ott aztán elkezdett mulatni s mulatott két nap és éjjel. Miután hazanézett s kivert a házból mindenkit s a menyasszony meg sem állt hazáig. Megint újra kezdte. Harmadnap valami tücsök cirpelt az asztal alatt. Cirpelője ezüst fütyürü volt. Az ébresztette fel a fiatal embert.

A szíve nem engedte nyugodni. Szerelmes volt az isten adta Sándor Anikóba. Utját vette az elárvult Sándor-ös felé...

Anikó mélán nézett ki a hajnali pirkadatba és valami rejtett könny rezzent meg ábrándos szemén. Kint valami cinege-féle párját hívogatta. S belefűtült egy szerelmes legény vágyó akarása...

Anikó megjieđt és bebuđt a takaró alá
De Feri az ajtó elé osont elszántan. Kérte. Hivogatta.

— Nem merek, nem mehetek. Megátkozott apám és megfogna az átok — mondta mély megadással, mély szomorúsággal.

Feri nem tágitott. Némán esdekelt. Kötelet vett elé és azzal tudatta, hogyha nem engedelmeskedik, felakassza magát.

Anikó a fáreteszt félretolta és kilopodzott szépen, csendesen, vigyázva, hogy az öreg cseléd, Zsuzsánna fel ne ébredjen. És ment Feri után.

A Feri lelkéből fuldokló zokogás tört fel. Két sziv sirta egyik a másiknak az ő szerelmét, vágyait, imádatát...

Szorongatták egymás kezét, kiket a születés, az örökös birtokviszály elszakított egymástól. És csókban forrt össze az ajkuk.

Azután... ott, az öreg gyümölcsfák alatt, a gyöngyharmatos, illatosan sarjadó fű bársonyán... ott volt a kintelyesen gyönyörűséges, suttogásba fuló két sziv esküvője...

Tücskök cirpeltek, a fenyves sóhajtotta hozzá a nászzenét...

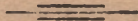
III.

A „Cruce de Piatra” zegzugos infernójában, ahol a Kelet ölelkezik a Nyugattal, illetve kelet férfiai nyugatnak uccára dobott leányaival, ahonnan Gorkij mintázhatta a „Bánat uccá”-t, évek múltán találkoztam Sándor Anikóval.

— Utolsók lettünk az életben, elsők a halálban, Elénk tolakodott a világ minden söpredéke. Az életet már nem birjuk. Mi csak a csókleányai vagyunk. Eső, ha hull; szél, ha rezdül; pásztortűz, ha felra-

gyog: valami tiikos sóhajtás izenete hallatszik... — kezdte beszédét és könny remegett babonásan szép szemeiben s hangja temetésre hívó harang konduló bűgása volt — a föld, az ősi föld izen...

Sándor Anikó és sok ezer székely lány társa tragédiájában benne sír a magyar Sors, a halál he róizmusa...

KRITIKAI RECENZÍÓK

...Jól esik az ilyen kötet élen, amilyen a Mihályé, olvasnunk a diadalmas ménetékel: «Keleten pirkad..» s utánna sorban egy-egy ilyen verset: «Örök tűz vagynk»...
»LITERATURA«.

...»Csupa rapszódia, de ennek fejében egyéni minden verse, mint egy földre hullott tükör töredékei, amelyck mégis a világ darabjait tükrözik»...

»MAGYARSÁG«.

...»Mihály L. Barna, a fiatal erdélyi poéta, aki új verseit gyűjtötte össze ebben a kötetben, «Végtelen felé...» és »Öröktűz...» című kötete óta jelentősen fejlődött. Témaköre kiszélesedett s lírája is színesebb lett»...

»MAGYAR VILÁG«.

...»Homályok s elfojtott hangok rémlenek benne, kiforrott nemes bor Mihály Barna költészete»...

»MAGYARORSZÁG«.

...»Mihály L. Barna a maga természetes adottságában fejlesztí s csiszolja tovább ragyogó tehetségét és értékes szemmel szaporítja az erdélyi literatura becses gyöngysorát»...

»MAGYAR OTTHON«.

...»Mihály Barna azok közül való, kiket a nagy természet őseréje áldott meg művészi vénával s kiknek szívéből tiszta, mesterkéetlen líra fakad.

Mélységes átérzéssel szólaltatja meg a csiki ezeréves multat, az örök székelý szenvedést»...

»SZÉKELY SZÓ«.

...»A mély vallásosság meleg érzése, a csiki székelý szívek fájdalma és hite szól felénk a fiatal szikszeredai poéta lírájából. És hittel hirdeti a krisztusi igazságok eljövendő diadalát»...

»MAI VILÁG«.

...»Mihály L. Barna sűrű telivér gondolatokkal írta meg fajtájának, emlékeinek, szépségeinek és szép fájdalmainak ritmikus muzsikáját.

Hány hangszer, hány hur, hány akkord csendül meg ezekben a dalokban!

Mihály lirája nem üres szólamok sirámai, nem hetyken odavetett szavaknak tömkelegei, hanem az eredetiségnek és a lírai szépségeknek — a székely őstehetségnek — egyik legszebb dokumentuma«...

»NAPLÓ«.

...»Hegycsucsokkal felérő rimek. Plasztikusan nagyszerű versek.

Sok embernek kell a Mihály Barna könyveit elolvasni, mert aki elolvassa, gazdagabb, erősebb, kitartóbb és bátrabb lelkű lesz«...

»AZ ELLENZÉK«.

...»Mintha régi vallásos zsolozsmák modernné forrott ütemei csendülnének fel bennük.

Mihály L. Barnának van mondanivalója, hivatása az erdélyi költészetben«...

»SZ. HETI HIREK«.

...»Mihály Barnát Erdélyben mindenki ismeri. A székely néplélek hárfása ő, aki tiszta művészettel, sallagmentesen írja szebbnél-szebb verseit«...

»JÓESTÉT!«

...»Mihály Barna az ősi székely kúriáról indult el, teológus volt, majd bejárta Rómát és Párist és szíve hazahozta a galambdúcos kis faluba, ahol megálmodta kedves, hangulatos verseit.

Izmos, erőteljes tehetsége az erdélyi literaturának«...

»ERDÉLYI HIRLAP«.

...»Kötetének címe jellemzi költészetét is, színes képekkel zsufolt liráját, mellyel a szerelmet, a természetet énekli meg«...

»ARADI KÖZLÖNY«.

...»Verművészete tökéletes, formái szépen kialakultak és rímei mindig ezüstösen csengők.

A kötet erkölcsileg fel nem mérhető pénzzel«...

»DELÍ HIRLAP«.

...»Minden verse csupa rapszódia, de nem hetykén odadobott szavak tömkelegei, hanem eredetiség s őstehetség megnyilatkozásai. Mihály Barnára nagy jövő vár az erdélyi költészetben«...

»Reggel«.

...»Mihály Barna igen tehetséges és jónevű székely költő, kinek minden verseskötete szenzáció a magyar literatúrában, melyet nemcsak az erdélyi és bánsági sajtó, hanem a magyar főváros sajtója is a legnagyobb elragadtatás hangján üdvözl«...

»TEMESVARI HIRLAP«.

...»Erős, magyar érzés, kifejező nyelv, lendületes diktó, színes és változatos formaérzék jellemzi költeményeit.

Minden versében erőteljes bizonyágát adja értékes talentumának és minden tekintetben érett és művészi alkotások kerülnek ki mindig a tolla alól«...

»FRISS UJSÁG«.

...»Székely legény ő, aki frissen áll a gáton és munkára serkent.

Költő, poéta, aki a káosz mai zürzavara és átkai között a Szépség tisztalelkű papja. Aki dalol és szenved a Szépséggel a Szépségért. Köszönet neki, mert megérdemli«...

»ERDÉLYI SZEMLE«.

MIHÁLY BARNA

könyvei:

A VÉGTELEN FELÉ...

ÖRÖK TŰZ...

KELETEN PIRKAD...

LÁRMAFA CSIKORSZÁG FELETT...

BIBOR HAJNALON...

BOMLIK AZ ŐS...

BÚG A BÁLVÁNYÓS...

